

Віктор Куц отримав орден «Видатний адвокат України»

Березнівчанин Віктор КУЦ довго йшов до цієї мети й уже понад чверть століття залишається знаним у місті адвокатом, активним громадським діячем та правозахисником.

Впродовж життя він змінив чимало професій: відпрацював завідувачем господарством райшляхвідділу, начальником штабу цивільної оборони Березнівського райвиконкуму, начальником юридичної групи при управлінні сільського господарства, секретарем виконкому Рокитнівської районної ради, інструктором райвиконкуму, начальником юридичного відділу районного споживчого товариства, а у 49 років пішов у адвокати. Ось уже впродовж 15 років очолює спілку адвокатів району, був учасником 5-ти Всеукраїнських з'їздів адвокатів, нагороджений грамотами Кабінету міністрів України, Спілки адвокатів України, обласної державної адміністрації та найважливіша грамота, як сам зізнається, - «Найкращий дідусь», яку отримав у дитячому садочку, де виховувався його внук.

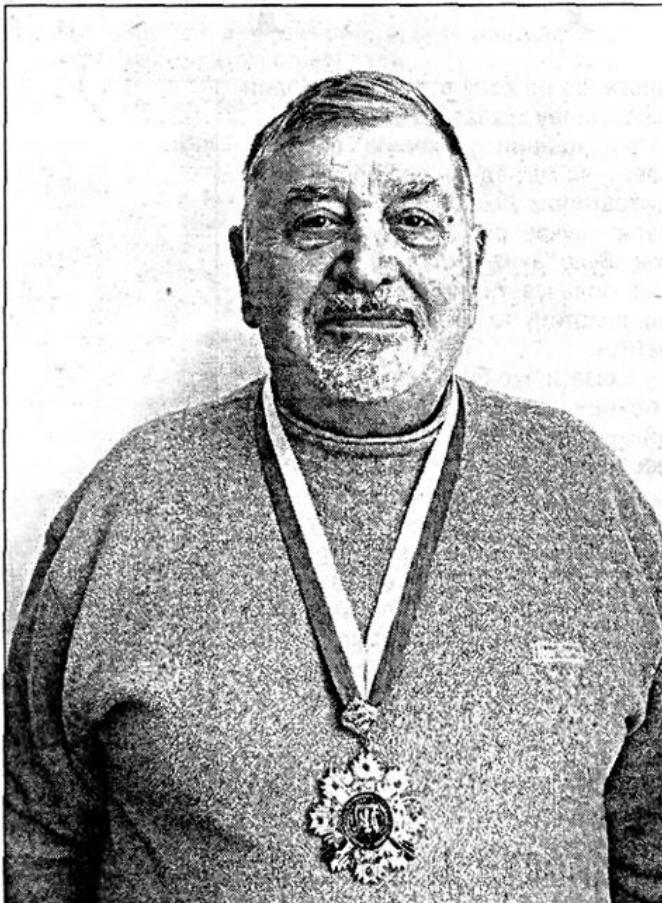
Нешодавно ще одна нагорода знайшла свого героя: за високу професійну майстерність, вагомий внесок у забезпечення захисту прав і свобод людини, розвиток адвокатури Віктор Іванович був нагороджений орденом «Видатний адвокат України». Це найвища нагорода Національної асоціації адвокатів України.

Однаке при спілкуванні з ним забуваєш про його поважність та із задоволенням слухаєш розповідь з делікатною ноткою гумору про активне та насичене життя юриста, адвоката, мисливця, письменника, громадського діяча та творця генеалогічного дерева свого роду Віктора Куца.

Пропоную читачам нашу з ним розмову.

— *Ким мріяли стати у дитинстві та чи бачили себе юристом у майбутньому?*

— Була у моєму житті досить цікава і водночас неприємна історія: після школи подав документи до Вінницького медичного інституту, хотів стати лікарем. Здав екзамени та 1 вересня очікував запрошення на навчання, але воно так і не надійшло. Тому, як і годиться, відслужив три роки в складі радянської армії, між іншим, у Німеччині,

ло тільки посвідчення адвоката. Успішно склавши іспит, я його отримав. І, ось уже 25 років займаюся адвокатською діяльністю, беруся за найважкі справи. За цей період довелося вирішувати майже тисячу кримінальних справ, а цивільним я навіть ліку не веду - назирається кілька тисяч. Траплялися випадки, коли я зі своїм клієнтом програв справу у районному і обласному судах, натомість

ніх справ, Міністерстві юстиції. Приємно зазначити, що мої старання не були марними.

— *Чи траплялися погрози чи загрози вашому життю у зв'язку з професійною діяльністю?*

— Звичайно. Неприємні спогади. Була настільки «розшкварена» одна ситуація, що якось ввечері до мене підійшли міліціонери (ще не поліція), ткнули мені під бік пістолета і «культурно» попросили заспокоїтися, не лізти на рожен та відмовитися від свого клієнта. Але я чоловік дуже принциповий, якщо правий, то йду в Ва-банк. І зробив все для того, щоб вони боялися мене, а не навпаки.

— *Вікторе Івановичу, як то кажуть, не роботою єдиною живете: пишете книги, статті для газет, подорожуєте... Чи я щось пропустила? Як вам вдається знайти час для усіх своїх захоплень?*

— Загалом робота юриста, адвоката дуже непроста, нерідко людей цієї професії знаходять у зашморгу. Інколи, трапляється «допомагають доброзичливці», буває, що вкрай важко розмежувати роботу та власне життя. Але мені у цьому плані дуже пощастило: маю дружину, з якою заприятелював ще зі школи, 65 років тому. Вона моя натхненниця, усім, чим я сьогодні володію, завдячу їй, мої Аллі Володимирівні. Маю дочку Іванну, яка успішно продовжує родинну справу – та двох онуків-юристів – Ігоря і Романа. Це моя гордість і мій еліксир молодості.

А стосовно захоплень, то вони дуже важливі для мене. З віком починаєш багато осмислювати, аналізувати, так і народжуються книги, нариси, мемуари. А ще я вже ось понад 40 років завзятий мисливець та рибалка, тому у 2011 році видав книгу «Будьмо» з перчинкою гумору... Між нами кажучи, уже у 2006 році народилася книга «Наш рід», якій передувала об'ємна дослідницька робота, де я прослідкував понад півтисячі родичів дев'яти поколінь за понад його 200-річну історію. Про це мое захоплення писав в одній з обласних газет Петро Желінський: «В його службовому кабінеті вивішена мапа з рідovim деревом, а для занотовок довелося завести картотеку, де нагромаджувалися спогади старожилів, виписки з церковних книг та архівів». Дуже поважаю цього чоловіка та пишаюся своїм дослідженням. Відтак, я дізnavся, що отаман Поліської Січі Тарас Бульба-Боровець – мій далекий родич по материнській лінії, а дід Василь брав участь у Першій світовій і нагороджений срібним хрестом, два діди Євтушки – Панас і Яків воювали у Петлюри за самостійну Україну.

у 2016 році вийшла третя моя книга, дещо гумористичного характеру «Не журись». Тут я добряче «відірвався»,

потім був звільнений в запас, отримавши військове звання старшого сержанта.

Повернувшись додому, з'ясував, що до медінституту я таки вступив, але через чиєсь халатне ставлення до роботи мені вчасно не надіслили запрошення, а за ці три армійські роки я вже міг би бути наполовину лікарем. Тому, добряче розсердившись на свою правову неграмотність, подав документи до Харківського та Львівського юридичних інститутів. За направленням Назара Павловича Паценка – тоді прокурора району, я став студентом юридичного факультету та розпочав своє навчання у Львові.

Насмілюся зауважити, що ремесло адвоката схоже з професією лікаря. Головний лозунг адвоката - не нашкодь! А його цінність - у вмінні за різних обставин застосовувати всілякі способи лікування тієї чи іншої правої проблеми, бажано з найбільшою користю для свого клієнта.

У присязі адвоката заначено: "Клянусь: у своїй професійній діяльності суворо дотримуватись законодавства України, міжнародних актів про права і свободи людини, правил адвокатської етики, з високою громадянською відповіальністю виконувати покладені на мене обов'язки, бути завжди справедливим і принциповим, чесним і уважним до людей, суворо зберігати адвокатську таємницю, всюди і завжди берегти чистоту звання адвоката, бути вірним присязі". З гордістю можу сказати, що цій клятві я ніколи не зраджував.

– Що надихнуло вас займатися адвокатською діяльністю?

– Життя. На той момент, коли вирішив стати адвокатом, я мав за плечима понад 20-річний стаж юриста: доводилося у суді відстоювати чимало різних справ, не вистача-

відстоював правду у Верховному. Таких на моєму рахунку збереться до півтора десятка. Ставши адвокатом, не роздумував, чим маю займатися, у якій сфері права спеціалізуватися. Потрібно бути в курсі всього. Тому я багато читав, вчився, чітко розумів, що людина, прийшовши за порадою до адвоката, повинна отримати фахові відповіді на усі запитання. Впродовж останніх 15 років як голова районного осередку Національної спілки адвокатів України зобов'язаний відстоювати і захищати інтереси й своїх колег. Завжди намагаюся бути справедливим, але й завжди з радістю ділився з ними набутими знаннями і практичними порадами.

– Які справи з вашої практики запам'яталися найбільше?

– Таких було чимало, про хід їх розслідування писали не тільки районні, а й обласні та всеукраїнські видання. Приміром, у 2008 році до мене звернувся місцевий молодий амбітний політик, якого на терміновій позачерговій сесії районної ради поспіхом достроково звільнили з посади держслужбовця. Коли я взявся за вивчення справи «Про дострокове звільнення з посади службовця (з етичних міркувань не називатиму прізвища) та про поновлення його на роботі, відшкодування заробітної плати за час вимушеної прогулу, моральної шкоди», то зустрівся з цілою низкою порушень чинного законодавства, починаючи з Конституції України. Як захисник, я домігся того, що мій клієнт був поновлений на роботі, а також отримав компенсацію за заподіяну матеріальну шкоду і зарплату за увесь період вимушеної прогулу.

Зауважу, що за свою юридичну практику мені неодноразово у справах доводилося бувати в Верховному суді України, Генеральній прокуратурі, Міністерстві внутріш-

зі смаком описав мисливсько-рибалські оповідки перемежовані гумористичними інструкціями і пам'ятками, які, як казав мій товариш, вже згаданий Петро Желінський, за змістовою і мовною структурою можна співвіднести з відомим телешоу «Розміши коміка». Це, звісно, я сприймаю як комплімент.

І у 2018 році світ побачила моя четверта книга «Шануймося» – це фактично щоденник родини, вона є результатом багатьох задумів, збирання матеріалу, спілкування і знайомств. Все заради того, щоб зберегти історію свого роду, не загубити цінні відомості, залишити в спадок духовне багатство.

Побував у 16 країнах: відвідав Німеччину, Болгарію, Польщу, Австрію, Ватикан тощо. Маю сімейний архів, бібліотеку на тисячу томів. А ще, з 8 жовтня 1985 року я член товариства мисливців і рибалок. Це для мене більше, ніж хобі, це – спілкування з природою, найкращий відпочинок.

– Розкажіть про свої плани у перспективі найближчого десятиліття?

– Насолоджуваючись життям. Стільки планів: хочу завершити свої книги. Про що? Нехай це буде інтригою. А ще сподіваюся на народження правнуків. На все Божа воля.

Залишається зазначити, що сьогодні Віктор Куз святкує свій ювілей – 75 років. Усе необхідне для щастя вже є: збудував будинок, посадив садок, має дружну родину, улюблену справу, яку успішно продовжують і розвивають донька та онуки. Але разом з тим ще стільки незавершених справ і купа ідей. Зичу імениннику міцного здоров'я, оптимізму, затишку і добра. А ще – довгих років життя, щирої поваги та вдячних клієнтів.

Юлія ІВАНЮК.